

мѣръ. Той съ работата си прехреня не само себе си, жена си и дѣцата си, но ёще, отъ какъ е заработилъ земята ми става четири години, тѣй редовно ми е плащаль сѣки пѣтъ, щото до днесъ не ми е далъ причина да го погълчѣ. Ако не бѣше, Милке, той челѣкъ толкоз работенъ и почтенъ, не щѣхъ да имамъ отъ дѣ да земамъ да ви копувамъ хубавы дрехы и книги, за братіята ти и за теб. Парытѣ които ми плаща той, само за васъ гы отдѣлямъ, да ва учѣ и да ва обличамъ.

Баща и дщерка поприказвали си тѣй, похопнали си отъ армаганя колкото щѣли, и по дирь туй казали да го дигнѣтъ и да го заключатъ въ раклата. Здравко и Витанчо го изглѣдали съ изгладнели, лакомы очи.

„Недѣйте са надѣва, казалъ баща имъ, нито днесъ, нито утрѣ да хапните отъ този армаганъ. Когато челѣка, който ви го донесе, се благодари отъ вази, той пакъ ще ви про-
води.“

Здравко. — Че азъ ли съмъ кривъ, тате, дѣто толкоз на злѣ вонеше?

Г. Нѣголь. — Че на какво вонеше?

Здравко. — Отъ воня на торъ не са задѣх-
ваше.

Г. Нѣголь. — Съ таквази воня отъ дѣ ли са е накадилъ?